

# Úvod k TEMNÝM VĚCEM – 1 - Drahoňův újezd – září 2003

Víte, co je to pátrání? Víte, že je potřeba dělat si o všem poznámky? Víte, že je nutné uchovávat všechny vypátrané informace a důkazy? Víte, že vždy, a to co v nejkratší době musíte seznámit s novými důkazy ostatní společníky v pátrání? Myslím, že jste připraveni na dlouhé, tajemné a možná, že i nebezpečné pátrání, které vás dovede až k TEMNÝM VĚCEM.

Dávejte bedlivý pozor na schůzkách a zvláště pak na výpravách na vše, co by mohlo souviset s tím, co vám nyní přečtu.

## Začínáme:

Děti, na to, co vám teď budu číst, dávejte velký pozor. Dozvíte se střípky TEMNÝCH VĚCÍ a jen, když si vše dobře zapamatujete, nejlépe zapíšete, můžete pokračovat v pátrání po starém a podivném tajemství a nakonec ho odhalit. Oddíl Vlčata byl založen v září roku 1984.

Já byl malý kluk, který věřil hororům, tajemným příběhům a samozřejmě i v různé nestvůry. Jenže brzy se stalo něco, že z víry se stala skutečnost.

V prvních oddílových dnech se zdálo, že vše je v pořádku a naše nádherné dětství že bude nekonečné. Ale hned na podzim téhož roku se stalo něco, co zanechalo v našich srdcích hrůzu a děs. Všichni jsme se na TO snažili zapomenout. A také téměř zapomněli, neboť žít s hrůzou se nikomu z nás nechtělo, včetně mě. Jen když se občas vracím do křivoklátských lesů, vkrádá se do mé duše podivný neklid.

Před pár lety už jako dospělému, avšak s dětským srdcem, a možná právě proto, se To stalo znovu.

## Zde je můj příběh:

### Vlkodlak čili Hejkal

Myslím, že se tento příběh odehrál v létě roku 1996. Nejsem si tím však zcela jist, a to proto, že čím víc let od onoho setkání uplynulo, tím víc mizí tento příběh ve ztraceném čase. Ale někde uvnitř v mé mysli, v mém srdci zůstává nejasný pocit strachu jako živá připomínka pravdy a vědomí, že tam někde v hlubokých lesích, něco stále je a čeká. Čeká na okamžik mé slabosti.

Toho léta jsem pobýval na chatě se svojí babičkou. Chata je umístěná v osadě uprostřed křivoklátských lesů plných zvěře, skal, nádherných stromů a možná skrývajících ještě něco.

Jednoho večera, když už babička spala v přízemním pokoji, já ulehl do postele s knihou ve svém podkrovním pokojíčku. U mě ležel můj rezavý kocourek Predy a sestřina fenka Lucky. Byla tichá, klidná noc a nad temnými lesy svítil kulatý měsíc. Poté jsem opět ulehl a zhasil lampu.

Nevím jak dlouho jsem spal klidně oddechujícíce, když tu najednou jsem se probudil. Netuším, jestli do plného vědomí, avšak znenadání jsem byl pln ochromujícího strachu.

Skrze zavřená víčka jsem viděl, že dveře od verandy jsou dokořán, že pan měsíc nakukuje do chodby. Přemýšlel jsem jestli spím, či co se to se mnou děje, a náhle mnou projelo zamrazení. Oči jsem měl pevně semknuté, ale přesto jsem viděl, že i dveře do pokoje jsou otevřené. Myslel jsem, že se zblázním, strach mnou projížděl až do morku kostí. Ale největší hrůza měla teprve přijít. Postupně jsem ve tmě rozeznával neskutečnou postavu, která se nade mnou tyčila.

Jedna část mozku křičela:

“To není pravda!”

Ale druhá chladně odpovídala:

“Když se ubezpečuješ, že to není pravda, znamená to, že prožíváš holou skutečnost a teď tě to sežere.“

Strašlivě jsem se bál otevřít oči.

Jak je možné, že jsem viděl?

Ve tmě svítily žluté oči z tváře, která byla snad tisíce let stará. Ústa beze rtů odhalovala špičaté zuby a křivila se v ohavném šklebu. Smrdutý dech zaplnil pokoj starobylým zápachem. Mastné dlouhé vlasy lemovaly úzkou bradu pokrytou šedivými fousy.

Byl to On, Vlkodlak čili Hejkal.

Už jednou jsem se s ním setkal.

Snad ve zlých snech, ale ty oči jsem znal.

A dnes mě přišel zabít.

Jeho ruce se ke mně vztahovaly a štíhlé prsty se zahnutými nehty se pomalu kývaly. Stál nade mnou a já ležel bez pohnutí. Jako blesk mnou projela myšlenka:

“Čeká, On čeká až otevřu oči a bude mě moci pohltnout.“

Rozhodl jsem se, že mu svůj strach nedám a začal si představovat, že On se bojí mě. Snad věčnost trval tento souboj myšlenek, když On, Vlkodlak čili Hejkal pochopil, že dnes mě nedostane.

Cítil jsem to.

A ještě něco jiného.

Dostal jsem vztek.

A byl konec.

Zaslechl jsem jeho zaúpění a hned na to můj vlastní křik. Zmizel ještě dřív, než jsem se stačil znovu nadechnout. Skočil z verandy na zahradu a s tichým mručením přeběhl louku osvětlenou měsícem a skryl se v lese. Já rozsvítil lampu, celý rozklepán, sám nevědouc, jestli to byla skutečnost či sen a všiml si zvířat. Kočka i pes se chvěli a dívali se na mě očima plnými strachu. Báli se stejně jako já.

Po dlouhých minutách jsem vstal, zamknul dveře od verandy a stulil se pod peřinu.

Až ranní slunce mi vyhnalo chmury z mysli.

Posnídal jsem s babičkou, kolem běhala Lucky, Predy spokojeně předl a na ovocných stromech zpívali ptáci.

Bylo to pryč. To je vše. Ale znovu mám ten pocit, že se nás něco snaží zadusit, zastráhit, či dokonce zničit. Rozkol v lidských srdcích, konec pevných přátelství a nedůvěra v lásku se nás pokouší ovládnout. Jakoby NĚKDO, nebo NĚCO mělo klíč od našich srdcí a chtělo je navždy uzamknout. HEJKAL, VLKODLAK, nebo ŠMEJKAL tomu můžeme říkat, neboť ŠMEJKAL nezní tak hrozivě. Ale osoba, či co se pod těmito jmény skrývá, je strašlivá. Pomalu se blíží dvacetileté výročí oddílu a já mám strach, že se něco zlého okolo plíží a snaží se zničit vaši dětskou radost a naši víru v lásku a přátelství.

Mlhavě si vzpomínám na jakýsi KLÍČ ZLÉ MOCI, který jsme po nějakou dobu jako děti vlastnily. Také si vzpomínám, že celý příběh o TEMNÝCH VĚCECH byl sepsán, ale kde je, to už si nepamatuji. Ještě vím, že důležitá byla jakási TEMNÁ PÍSEŇ, že COSI bylo zakopáno v bývalé severovýchodní kamenné věži vodní tvrze kdesi v křivoklátských lesích, a že existuje šifrované písmo, které jsme kdysi znali a nazývali ho VLKODLAČÍM PÍSMEM.

Pokud budete mít dostatek odvahy a budete držet pospolu, zajisté dokážete vypátrat a udělat vše, co je třeba, abychom jsme se na dvacátém výročí oddílu sešli s radostí a s OTEVŘENÝMI SRDCI.

Něco mi říká, že vše je ve vašich dětských rukách, neboť my dospělí pomalu zapomínáme, co je to být dítětem.

1.9.2003

Marek Srazil - Šolmes